

Sarah Jio

Den sidste Kamelia

389 sider

Gads Forlag En underholdende og også lidt neglebidende og spændende roman, der foregår på tærsklen til 2. verdenskrig, og som er skrevet i klassisk, dannet stil.

En spændende måde at skrive på, idet den bestemt ikke er fri for de dramatiske effekter, som en god krimi også indeholder.

Flora flytter ind på det afsidesliggende gods, Livingston Manor. Hun er hyret af en berygtet blomstertyv til at infiltrere godset og stjæle en sjælden plante. Nemlig det sidste kendte eksemplar af en særlig kameliaplante. Den er godt skjult på godset, og det bliver Floras betroede opgave at finde den.

Men, men, men. Ting giver backfire ved urent trav, og snart finder Flora ud af, at hun befinder sig i overhængende fare.

Et halvt århundrede senere flytter en amerikansk landskabsarkitekt ind på godset, bliver overvældet af de smukke kameliablomster, han finder en dagbog fra stedets forhenværende gartner og frygter nu efter endt læsning, at hun ligesom Flora dengang gennem mørke hemmeligheder kan være i fare.

En bog, der indeholder en gammel have, en gammel herregård og en flot have går direkte i hjertekulen hos mange læsere. Og scenen er også sat til dystre hændelser og forbrydelser.

Forfatteren er god til at blande fortid og nutid og centrerer sin historie om to kvinder, der fra hver deres generation med blomster i midten, kommer til at opleve tilsvarende angst og frygt for livet og bliver konfronteret med mørke hemmeligheder.

Har budskabet været, at tingene går igen, så er missionen lykkedes.

Og midt i spændingen omkring det dystre og mørke, får vi skønne, skønne beskrivelser af blomster og haver, så man ville ønske, man havde sin egen park at boltre sig i.

Skønhed blandet med spænding og mørke. Livet som sådan. En dejlig bog.